

малко, въ тънко копринено облѣкло тя показва сластната си млада снага. — Какво обичатъ господата?

— Моля... обаче — объркаха се и двамата. — То-есть... сестра Жозефина...

По грейналото ѝ лице се появи игрива усмивка. Не за пръвъ пътъ тя наблюдаваше подобни случки.

— Падре Модесто ни изпрати тука... при Васъ... нѣкакъвъ неговъ моралъ.

— М-м-м... така ли? — направи лека гримаса на неудоволствие тя.

— Е добре господа, имаше но... азъ го продадохъ.

— ? ! ? ! ...

— Да! Понеже не ми достигна моятъ, продадохъ и неговия. Нѣщо друго да обичатъ господата?

— Какъ? ... Ахъ моля, моля... напротивъ — като че ли отъ сънъ се събудиха тѣ и съ низки поклони излѣзоха. Когато останаха пакъ сами секретарьтъ се обърна къмъ полицаа:

— Карамба! Нищо не разбирамъ. Ти разбирашъ ли нѣщо? Ние какво търсимъ, а чортъ знае за какво ни разправятъ. Ние търсимъ моралъ, нѣщо подобно като нашия дриплю. А тѣ... за какъвъ моралъ ни разправятъ? .. Нищо не разбирамъ.

— Абе и азъ не разбирамъ — унесено забращолеви на себе си секретарьтъ — какво е това което тѣ наричатъ моралъ. Само че съжелявамъ защо нѣма у насъ да услужимъ на